

## Liniaștea serii

Bragagiu

---

Liniște plină de glasuri  
Tainice ce sună, sună  
Risipită din vozglasuri  
În păienjeniș de Lună.

Nucul care-a strâns rugina  
De pe ploile de Soare  
Încă-ngăduie hodina  
Forfotirilor de aripi.

Se aude-n întuneric  
Cum se-nalță îndelungul  
Și-o moliftă-i dă cucernic  
Fără sine caprimulgul.

Liliecii prin repaos  
Taie și se-ngroapă-n pace,  
Cad din minus în adaos  
Stele-n iz de busuioace.

Mă cuprind într-o asceză  
Cu o sihăstrie lângă  
Absolvit de-o paranteză  
Și din dreaptă, și din stângă.

„Doamne! - zic - ce sunt aici eu  
Într-un văz puțin de rămă  
Căci nu poate să se-nspice  
Visuri mari dintr-o fărâmă.

Prea imens e Universul  
De la mine mai departe  
Și neputincios mi-e versul  
Ca să ia la dânsul parte...”

S-a ițit timid tăcerea  
Dintr-o tihnă mai prelungă  
Greierii își rup puterea  
De-o alungă și-o alungă.

Ea le trece prin desfături  
Dând în părți rază cu rază  
Și tăcută, și alături

Lângă mine se așează.

Ascultăm tihnirea toată  
Ce-i prelinsă melodie  
Dintr-o Viață încântată  
Că respiră așa vie...  
Victor Bragagiu